

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Constans Defensio, Ex S. Scriptvra, Et Vera Catholica
Doctrina, Atqve Observatione Vniuersalis Christianæ
Ecclesiæ Deliberationis de Christiana Reformatione**

Bucer, Martin

Genevae, 1613

De Catholica administratione Sacramentorum & Ceremoniarum in genere

52

urn:nbn:de:hbz:466:1-34315

Verum quocunque tandem nomine vocetur, vtinam & nos eodem modo & simili spiritu Ieiunare possemus, quo Paulus, quem Aduersarij in hoc debilitatis ac seruilis timoris, quo consternatus fuerit, temerè accusant.

Quod Ieiunium alia res sit, quàm vulgaris moderatio in cibo & potu, etiam Liber Reformationis docet, sicut etiam de discrimine Ieiuniorum. Legatur Articulus, quemadmodum in Libro propositus est, & facilè patebit Aduersarios sine omni causa contentiones & rixas quarere, tantoperè molestat eos Realis Reformatio.

Vicesima Accusatio.

De Catholica Administratione Sacramentorum, & Ceremoniis in genere.

CAP. LII.

VICESIMA Accusatio ab Aduersariis in genere instituta est contra omnes Articulos Libri Reformationis, qui de Sacramentis & externis Ceremoniis tractant. Accusant autem Librum quòd aliam regulam ac formam administrandi Sacramenta præscribat, quàm hæctenus in Catholica & apostolica Ecclesia fuerit vsurpata.

Responsio.

INiuriam faciunt Libro Aduersarij. Cæterùm quo clarius ac plenius intelligatur, quænam in administratione Sacramentorum vniiformiter in Ecclesiis Christi obseruari debeant, & in quibus salua vnitæte & concordia Christiana dissimilitudo inesse possit, videre oportet quænam res in administratione Sacramentorum à Domino peculiariter ordinatæ, & essentielles sint: & vicissim quæ non peculiariter sint à Domino institutæ, sed pro vniuscuiusque gentis ratione & commoditate mutari ac temperari queant.

Hæc autem sunt, quæ Dominus peculiariter instituit, quæque ad Christianam Sacramentorum administrationem necessariò requiruntur.

Primum: Vt mysteria & dona Dei in Sacramentis, omnibus qui presentes sunt, & Sacramentis communicare volunt, fideliter ac dilucidè proponantur & declarentur: ipsi verò ad verè fidelem Sacramentorum perceptionem diligenter admoneantur.

Alterum, vt caueatur, ne cui Sacramenta ministrentur, nisi tantummodo iis quibus ea ordinauit, Dominus, nempe qui gratiam & communionem eius verè & ex animo desiderant.

Tertium, Vt in administratione Sacramentorum eadem signa & verba vsurpètur, quæ Dominus ad hoc ordinauit; vsurpentur autem ea ratione ac modo, quo ab ipso instituta & mandata sunt.

Quartum, Vt preces & laudes Dei, cum Christianis studio zelòque adhibeantur.

adhibeantur: Hæc quatuor Dominus & per semetipsum, & per Apostolos ac Prophetas suos in omni administratione Sacramentorum exercuit, & exerceri præcepit: Omnes quoque Ecclesiæ Christi ab initio vsque ea obseruarunt. Quare obseruatio eorum vna etiam est ex proprietatibus ac certis notis monstrantibus verè Christianam Ecclesiam.

Cæterum tempus, locum, rationem ac modum doctrinæ adhortatio vid. ad preces, & laudes Dei, administrationis & perceptionis item probationes & ordinationes eorum qui Sacrosancta Sacramenta vel ministraturi sunt vel percepturi: hæc omnia singulis ætatibus ordinarunt ac temperarunt Ecclesiæ Christi, prout ad vniuscuiusque populi edificatiōē vtile fore videbatur. Hinc est quod in ratione ac modo his rebus vtendi, omnibus temporibus nonnulla diuersitas ac varietas obseruata est, quandiu Ecclesiæ Christi à piis doctis ac zelo Dei ardentibus Episcopis administratæ & gubernatæ fuerunt. Christiani à principio in priuatis domibus, postea in publicis, & ad hanc rem deputatis, Sacramenta administrarunt. Interdum multæ præces apud ea adhibitæ sunt, interdum paucæ. Meminit Gregorius primus Epistola 63. lib. 7. *Solitos fuisse Apostolos ad sacram Cœnam solam Orationem dominicam dicere. Deinde Ecclesiæ plures preces & Hymnos apud eam usurparunt.* In eadem Epistola meminit Papa iste, quid ipse circa S. Cœnæ administrationem ordinauerit & mutarit. Cùmque accusaretur, quod eam ad imitationem & similitudinem Constantinopolitanæ Ecclesiæ ordinasset, quòdque in ea suam Romanam Ecclesiam Constantinopolitanam similem facere, eique sua peculiaria relinquere voluisset, excusat seipsum, ac negat, quòd eam ad imitationem & similitudinem Constantinopolitanæ Ecclesiæ ordinauerit. Adeo non iudicauit necessarium esse, vt in externis ritibus eadem regula, modusque & forma obseruetur. In eodem quoque loco dicit, *Quod in talibus rebus libenter etiam eos imitari velit, qui sint ipso inferiores.*

Adhæc idem Papa Augustino, quem miserat in Angliam ad tertiam suam questionem, Quare Ecclesiæ Iesu Christi differentes ac distinctas consuetudines habeant, cùm tamē sit vna & eadem fides. Et quare alius ritus Missæ in Romana Ecclesia obseruetur, & alius in Gallia, his verbis respondet, *Vi sit sanè quod Augustinus iste aliquid inuenisset, siue in Romana siue in Gallicana, siue in quacunque tandem Ecclesia, quod omnipotenti magis placere posset, id diligenter eligeret, & quicquid ex multis Ecclesiis in vnum colligere posset, id in noua Anglorum Ecclesia instituere & ordinare vellet. Non enim ritus propter ciuitates, inquit, sed ciuitates propter bonas consuetudines amare debemus, &c.* Meminit etiam D. Augustinus, quòd suis temporibus in quibusdam locis *Quadragesimali tempore ieiunatum fuerit, alibi verò non.* Item, quòd S. Cœna in quibusdam Ecclesiis quotidie celebrata fuerit, in aliquibus verò de Saturni ac Solis, in aliis Die Solis tantum, in aliis feria quarta ante Pascha mane & vespere.

Sic olim in administratione omnium Sacramentorum diuersi ritus obseruati fuerunt, quemadmodum in omnibus aliis rebus externis, de quibus in verbo Dei nihil peculiariter & expressè mandatum &

institutum est. Sancti Patres pro vera & reali pietate cultuque Dei zelarunt, non pro signis & ritibus externis, in quibus num, proh dolor, plerique summam rerum collocant, interim veram fidem in Christum, & dilectionem proximi parui pendentes.

Iam verò probandum est, quod omnes Articuli, in quibus Aduersarij vel alij supplicari possent, Librum Reformationis aliam formam administrationis Sacramentorum tradere, quam deceat, sint in Libro Reformationis positi & ordinati, vel iuxta manifestum verbum Dei, vel illi quàm maximè consentientes, sicut etiam antiquæ obseruationi verè Apostolicarum Ecclesiarum: quòdque de vsu & obseruatione, quæ ad nos vsque peruenit, nihil vel dissimulatum vel prætermissum sit, nisi quod constat & verbo Dei, & antiquæ consuetudini Apostolicarum Ecclesiarum repugnare. Quæ singula deinceps particulatim demonstrabuntur.

Adhæc neque loca Scripturæ, neque alia dicta, quæ hoc loco Aduersarij adduxerunt, vel minima ex parte cum Libro Reformationis pugnant, & iis quæ in illo ordinata & instituta sunt, sed potius cum Aduersariis & abusibus eorum.

Primum enim quod ex Apostolo adducunt, id quod I. Cor. II. contra schismata, quæ inter Corinthios exorta erant, scripsit, videatur locus ipse, & apparebit, Apostolum nihil omnino contra dissimilitudinem externorum rituum in administratione Sacramentorum, sed contra hoc scripsisse, quod Corinthij cœperant seipfos in diuersas sectas scindere, adeo vt hæc illi, alteri alij cuiquam adherere vellent, donec contentiones & rixæ inter eos orirentur. Item, quod apud S. Cœnam Domini se inuicem non expectabant, sed quælibet secta suam propriam Cœnam priuatim celebrabat, opulenti pauperes despiciabant: denique alij apud eam ebrii erant, alij adhuc esuriebant. Hoc est quod D. Paulus, I. Cor. 12. tanquam impiam dissipationem & schisma meritò vituperauit: non autem, quod Corinthij in externis ritibus non eandem regulam, modumque & formam obseruarent. Ibi enim ne verbum quidem habetur de similitudine aut dissimilitudine ceremoniarum, nisi quod Apostolus Corinthios in II. capite reprehendit, *quòd Christi Domini Cœnam non iuxta primam ipsius institutionem seruarent, & quòd non vnâ eamque communem Cœnam omnes celebrarent, idque cum summa religione, ac vera dilectione mutua.* Cui dissimilitudini Aduersaria pars penitus & omnino obnoxia est. Sacram enim cœnam Domini non iuxta hanc formam & rationem, quam Dominus instituit, & Apostolus apud Corinthios collapsam restituere tentauit, administrant. Ea verò est, vt Sacra Cœna Domini tantummodo cum veris discipulis eius, & in vna congregatione vnâ tantum celebretur: vt apud eam mysteria Christi præsentibus fideliter exponantur: vt omnia in communi & ab omnibus intellecta lingua peragantur: denique vt ambo Sacramenta communicantibus distribuuntur. Hæc est forma Sacræ Cœna, quam tradidit Christus Dominus, quàmqu

quàmque beatus Apostolus in dicto loco ad legitimam obseruationem inter Corinthios restituere voluit, Corinthios redarguit, quod ab ea vtpote à Domino ipso instituta, declinassent. Sic igitur constat, doctrinam Pauli in I. Cor. cap. II. Aduersarios eorùmque sectatores reprehendere, non librum, qui hanc veram rationem ac formam, sicut in aliis, ita etiam in hoc Sacramento cupit restituere.

Bonum quidem est, vt sacra Ecclesiæ exercitia non admodum diuersimodè obseruentur, quamuis in ea re, vt dictum est, singularis vniuscuiusque gratis conditio consideranda, neque omnes externæ actiones, de quibus nullum habemus peculiare verbum Dei, sunt per omnia in vnâ eandemque formam redigendæ. Si verò in illis similitudinem & æqualitatem quærere propositum sit, ad quid respiciendum erit? aut quam rationem ac formam imitari oportebit? Nunquid verbum Dei an humanos abusus? Antiquasne ac verè Apostolicas Ecclesias, an verò recentiores, quæ iam à prima institutione Christi Domini, & Apostolorum tam longè recesserunt?

Aduersarij Schisma vocant, quando à manifestis abusibus eorum receditur: id verò pro schismate non agnoscunt, quòd in abusibus suis & à verbo Dei, & à vera & antiqua Apostolicarum Ecclesiarum obseruatione ac consuetudine deflexerunt.

Iam quemadmodum loca S. scripture, quæ Aduersarij contra Librum adduxerunt, pro libro sunt, & contra ipsos faciunt: sic etiam se habet de aliis sententiis Conciliorum & S. Patrum.

Quartum Concilium Toletanum, quod citant, primum omnium nõ vltiorem similitudinem in externis ceremoniis & exercitiis Ecclesiæ requirit, quàm vt vnaquæque Prouincia vniformiter se gerat cum sua metropolitana Ecclesia, quemadmodum in Capite Toletani, & etiam Distinct. 12. capitulo de his legitur.

Deinde, non postulat vniformitatem in omnibus rebus Ecclesiis enim per se liberum relinquit, baptizandos vel semel vel ter in aquam intingere. Et affirmat, Dissimilitudines consuetudines vnitate fidei retenta nullum Ecclesiæ detrimentum afferre.

Tertiò, non possit similitudinem ceremoniarum secundum abusus, sed potius ad rectum ac verè ædificantem vsum. Hinc est quod ordinat, vt in administratione Cœnæ sacramentum semper presentibus tam Clericis, quàm plebi distribuatur. In quo, sicut ferè in omnibus actionibus externis, Aduersarij huic Concilio, sicut & aliis antiquis Conciliis, repugnat, Liber verò Reformationis consentit.

Eadem ratio est & de reliquis dictis, Basilij, Augustini, Leonis, Innocentij, Celestini, Calixti, quæ Aduersarij allegarunt. Diuersitas rituum Ecclesiasticorum in eo tantum à Patribus vituperatur, quando deflebitur ab eo, quod ab Apostolis traditum est. Innocentius scribit, Si sacerdotes id obseruare vellent, quod Apostoli tradi-

derunt, non autem quod vnusquisque ex suo ingenio bonum esse iudicat, nullam fore diuersitatem, &c. Videatur Epistola huius Innocentij ab initio.

Aduersarij dicunt, quod omnes ecclesiæ debeant ad imitationem Romanæ ceremonias ac ritus suos obseruare: cum tamen illi ipsi melius id sciant. D. Gregorius, vt supra dictum est, Augustino suo, quem in Angliam miserat, præcipiebat, vt in Anglicanis Ecclesiis institueret, quicquid vsquam bonarum consuetudinum inueniret: quodque ea in re non ad locum aliquem, sed ad id, quod Deo melius placeat, respiciendum sit. Ad hæc hodierna die non omnes ritus in Ecclesia Mediolanensi in Italia obseruantur, qui Romæ. *Si fueris Romæ*, inquit Ambrosius ad matrem Augustini, *Romano viuite more: si Mediolani, Mediolanensi.*

Porro quod de obseruatione Catholicæ & Apostolicæ ecclesiæ, quam mutare nobis non liceat, introducunt, in eo non Librum quàm semetipsos taxant. Liber enim de ista Apostolicæ Ecclesiæ regula & consuetudine nullo modo recessit, cum ipsi in ceremoniis suis omnia fermè contraria illi ratione agant,

Etenim apud S. Patres, quorum authoritatem allegant, in omnibus Ecclesiis quàm latè hic mundus patet, inauditum fuit, vnica actione diuinam in Ecclesia peregrina & à populo non intellecta lingua peragere: vel S. Cœnam sine communicantibus: vel plures simul quod vnã in vna congregatione celebrare: vel etiam sacramentum circumferre. Multò verò magis inaudita fuit eiusmodi horrenda intemperantia & luxuria vitæ. Simonia, & alia id genus vitia, quæ homines isti inualescere passi sunt, & adhuc patiuntur quotidie.

Amplius citant hoc loco Aduersarij, id quod D. Chrysostomus commemorat, de antiqua consuetudine baptizandi, Homil. 40. in priorem ad Corinth. *quod videlicet omnis, quin adulta etate baptizandus erat, post omnem confessionem debuit dicere, Credo resurrectionem mortuorum, atque hoc dñlo in Baptismum descendere.* Item de Oratione solenni in officio Missæ pro infidelibus, Iudeis, schismaticis & Catechumenis, qui Baptismum nondum perceperant. Homil. 1. de Adam & Eua. *Quodque ea non inaniter dicat à Domino peti: non obscure significans, quanti debeat vniuersalis Ecclesia ritus & usus in sacramentorum administrationem communiumque orationum lex æstimari, & quantum ad Christianæ doctrinæ confirmationem, & intellectum Scripturæ, adferant momenti.*

Verùm hæc omnia nihil contra librum Reformationis faciunt, sed penitus & ex diametro cum Aduersariis eorumque asseclis pugnant. Iamdudum enim ab ea consuetudine, fidem Resurrectionis ad extremum circa Baptismum confitendi, in genere nihil nouerunt. Ad hæc dictas supplicationes pro infidelibus & Catechumenis non in omnibus missis, sed tantum die Veneris ante pascha recitare solent. Liber Reformationis autem preces pro infidelibus ad orationem

nem

nem celebrationemq; S. Cœnæ instituit & ordinauit. Ad hæc constituit etiam, vt Articulus de Resurrectione apud Baptismum longè clarius ac diligentius doceatur & explicetur, quam fiat apud Aduersarios.

Meminit etiam D. Chrysoftomus, quòd Oratio pro infidelibus debeat fieri etiam D. Chrysoftomus, quod Aduersarij quoque non obseruant: Suas enim preces pro se dicunt in Latina lingua, sine intellectu & commiseratione precibusque populi, qui præsens est. Liber verò Reformationis hanc consuetudinem obseruare iubet, quemadmodum ab antiquis obseruata est. Citant etiam Aduersarij, id quod Imperator Iustinianus mandat in Authent. de Ecclesijs diuersis, cap. 1. de communibus supplicationibus apud Baptismum & S. Cœnam Domini. Quod non minus, quam priora contra ipsos facit, non contra Librum Reformationis. Eo enim in loco mandat Imperator, idque ex autoritate verbi Dei & Canonum, vt publicæ, quæ dicuntur, supplicationes ita dicantur, vt populus eas intelligat, & ad laudandum Deum per illas excitetur, suumque Amen subiicere possit. Allegat etiam D. Paulum, 1. Cor. 14. qui Orationem in Ecclesia non intellectam damnat ac prohibet, vt quæ presentes ædificare non valeat. Ecce ad hunc modum solent Aduersarij de magnis nominibus quæ citant, gloriari: Ea verò si proprius ac penitus introspiciantur, deprehenditur, quod pro Libro contra Aduersarios & omnes eorum sectatores faciant: cum tamen illa tanquam cum Libro Reformationis pugnantia, producant. Deus dignetur aliquando oculos eorum aperire.

Postremò adducunt grauissimam sententiam Cypriani & Augustini contra Schismaticam nouitatem. Si verò quid schisma sit, intelligere & cognoscere noluerimus, sicut debemus, & quemadmodum id sancti Patres agnoscunt & intelligunt, quos Aduersarij hoc loco citarunt, tunc id tantummodo schisma est, vbi quis à Communione Vniuersalis Ecclesiæ Christi, eiusque ministris & hominibus, qui adhuc excommunicati non sunt, semetipsum separat, ita vt cum eis Doctrinam Christi audire, Sacramenta percipere, & orare, eosque pro Christianis agnoscere & iudicare nolit. Qua ratione Aduersarij hodierna die à multis veris Ecclesijs Christi se scindunt. Cui schismati & Liber

Reformationis, & omnes veri Christiani aduersantur. Verum

vbi tantummodo abusus corriguntur, vel liberè obser-

uationes & consuetudines mutantur, tamen ad ædi-

ficationem, id à Patribus istis (*non*) vocatur

schisma. Quare etiam hæc dicta Patrum

non Librum Reformationis, sed

Aduersarios schismatis

condemnant.